

O

1409

Domkalns

15. maijs, vēls vakars

Hennings fon Klīngenštains, bijušais Vācu ordeņa komturis Gotlandē, bija galīgi piedzēries.

Patiesībā galīgi piedzēries viņš bija jau piekto dienu, un, ja vietējais komturis viņu nebūtu dāsni mielojis – ēdiens no Domkalna Mazā cietokšņa virtuves tika nests no rīta līdz vakaram –, viņš alus žvingulī jau sen būtu sabrucis un palicis guļam. Taču izskatījās, ka Tallina atšķirībā no Visbijas ir bagāta un laipna pilsēta. Te prata ēst un te prata dzert, te bija pieņemts dzīrot tā, kā savulaik ļaudis bija uzdzīvojuši Klīngenštaina dzimtās pilsētas Vārendorfā pilsētas svētkos. Un izskatījās, ka vietējais komturis fon Španheims ir šīs pilsētas dzīrotāju karalis. Piecas naktis un dienas pēc kārtas galds bija līcis zem alus, vīna un citiem kārumiem. Un būtu grēka lieta no tā visa atteikties. Tāpat kā patiesībā grēka lieta bija to visu tempt un vicot iekšā, taču par to Klīngenštains bija parūpējies jau šajā pēcpusdienā, biktējot dominikāņu prioram. Un, zināms, viņa pārēšanās un pārdzeršanās grēki tika piedoti, kā citādi.

Taču tagad Klīngenštains jūta, ka laikam nūdien gana, iekšās viss griezās, galva dunēja, un viņa domas bija jau pārāk sapīņķējušās. Kas bija īstenība un kas tikai apskurkušas iztēles auglis, viņš sāka saprast vien tagad, kad pēc zināmas maldīšanās kastela ziemeļu spārnā beidzot atrada tā sānu portālu, no kura pāri

aizsarggrāvim varēja tikt no viena cietokšņa otrā, no Mazā cietokšņa Lielajā jeb bīskapa cietoksnī. Kāds kalps atvēra viņam durvis, un bruņinieks streiņņoja uz savu mājokli. *Nolādēts, man jau rādās velni*, viņš domāja. Kristus karavīram velni nedrīkstētu rādīties.

Viņš gāja maigajā maija naktī un centās pilnu krūti ieelpot. Domkalna tumšie, tik tikko saskatāmie mūri šķīta kā viņu lencošas tumsas valstības ēnas. Ausīs joprojām skanēja komtura mūziķu jautrās dziesmas, un patiesībā svinības cietoksnī laikam vēl turpinājās. Taču bruņakmeņi slējās augšā no zemes un sitās viņam pret kājām. Ordeņa amatvīrs paklupa un krita. Ja viņš grib sasniegt savu mītni, viņam vajadzīga palīdzība.

“Johen, tu maukasbērns!” viņš iebaurojās. Kur tas ieročnesējs atkal klist? Viņam vajadzētu kā uzticamam sunim atrasties līdzās savam saimniekam, nevis skraidelēt apkārt pa maukām.

“Johen!” viņš iebaurojās vēlreiz. “Es esmu pilns kā mārks, bet tu bēniņos meņģējies ar kādu vešerieni. Johen, tu maukpakaļa!”

Taču ieročnesējs nekur nerādījās, ordeņa amatvīrs fon Klingenštains Domkalnā stāvēja viens, un tikai otrpus aizsarggrāvja pie stāljiem ordeņa kalpi kūra ugunskuru, tālāk melnoja Doma sienas.

“Rīt es tevi likšu nodīrāt,” apsolīja fon Klingenštains un streiņņoja tālāk. *Nolādēts*, nav viņš nemaz tik bezpalīdzīgs, tiks galā pats. Vai nu viņš neatceras, kur ir viņa mitekklis, nav tālu no šejienes, mājā, kas atrodas tieši pie citadeles mūra, viņš tiks galā pats.

Tenterēdams uz savu mājvietu, ordeņa amatvīrs nemanīja, ka no tumšās mūrstarpas atdalās kāds stāvs un zagšus nāk viņam pakaļ. Viņš nemanīja, ka tumšais stāvs, rūpīgi turēdamies ēnā, viņam seko līdz namdurvīm. Pēc ilgas nocīnīšanās beidzot dabūjis vaļā namdurvis, viņš nemanīja arī to, ka sekotājs nostājas viņam līdzās un pēc viņa ieiešanas ieogrūž kāju durvīs. Plašajā lielīstabā amatvīrs apstājās un gaismā mīedza acīs. Kāds, acīmredzot jau Johens, bija kandelabrā iedēdzis sveces, un spožā gaisma sākumā tīri vai apžīlbināja. Ordeņa amatvīrs atbalstījās pret kamīnu: ja viņš pareizi atceras, kaut kur jābūt tādām durvīm, kas ved uz

guļamistabu, un tur ir gulta. Viņš mēģināja noraut apmetni, taču tas aizķērās un fon Klingenštains gandrīz nokrita. Būtu tā verga dvēsele šeit un palīdzētu viņam izģērbties!

“Johen!” ordeņa amatvīrs nodārdināja vēlreiz. “Ahā, tur jau tu esi, lops gatavais!”

Ar acs kaktiņu viņš neskaidri samanīja, ka pa ārdurvīm kāds ienācis. Protams, tas varēja būt tikai Johens, kurš gan cits, kaut arī acis vēl labi neizšķīra.

“Nākamreiz es tev nocirtīšu ausis. Kur tu vazājies, suns tāds?”

Tumšais stāvs pienāca ordeņa amatvīram tuvāk, tas miedza acis un paspēja vēl nodomāt, ka Johens tā kā būtu īsāks un parasti nenēsā šādu apmetni, taču tas bija viss, jo svešais piepeši sagrāba viņu aiz krūtežas un trieca pret grīdu. Fon Klingenštains krita kā zibens ķerts.

“Laupītājs, zaglis!” viņš sēca. “Kā tu, suns, uzdrīksties, es esmu Vācu ordeņa bruņinieks!”

Svešinieks iespēra viņam pa krūtīm, un ordeņa amatvīrs aiz sāpēm sarāvās čokurā. Iebrucējs bija izrāvis zem apmetņa paslēpto zobenu.

Fon Klingenštains juta, ka nespēj pat piecelties, kur nu vēl cīnīties, taču briesmu sajūta un sāpes viņu piepeši bija atskurbinājušas. Viņš pat tā kā saskatīja svešā vaibstus zem kapuces...

“Kas, kas... tu esi?” viņš uzstāja.

“Kāds, kurš ir lūdzies, lai varētu paņemt tavu netīro dvēseli,” viņam atbildēja dobja balss.

“Johen, palīgā!” fon Klingenštains centās iebrēkties, taču sau-ciens sanāca nīkulīgs un diez vai bija sadzirdams otrpus biežajiem mūriem.

Turēdams zobenu vienā rokā, svešais sagrāba ordeņa amatvīru aiz krūtežas un uzgāza uz galda. Bruņinieks centās cīnīties un kārpīties, taču nekāds pretinieks no viņa nesanāca.

“Ko tu gribi?” viņš tomēr spēja izgrūst.

“Tikai taisnību,” skanēja atbilde. Ar vienu roku vīrietis spieda fon Klingenštainu pret galdu, otrā ciešāk sagrāba zobenu. “Tieši

tā tam jānotiek, ka tu vārties dubļos un pārbīli sauc pēc palīdzības. Tu mirsi, neizlīdzis ar Dievu, un visi tavi grēki kopā ar tevi nonāks kapā. Pa taisno uz elli, fon Klingenstein!”

Nāve? Vai tāda ir mana nāve? šāda doma izšāvās cauri ordeņa amatvīra galvai. Tāda nāve un Tallinā, nevis kaujas laukā, nevis turot rokā zobenu, bet šeit, Tallinā, kaut kāda vasaļa namā, kad esmu galīgi piedzēries, un no laupītāja zobena. *Jaunava Marija, tam taču nevajadzēja notikt tā! Ne šeit un tagad, es neesmu to pelnījis...* Viņa prāts bija skaidrs, taču miesa neklausīja.

“Kas tu esi?” viņš vēl pajautāja.

Atbildes vietā svešais kaut ko pietuvināja viņa acīm. Redzēt varēja miglaini, tomēr visbeidzot Klingenstein saskatīja. Un viņš redzēja arī to, kā svešais atsviež no galvas savu kapuci. Šī seja... Šī seja... un tas priekšmets viņa rokā, tas taču bija... Tas taču nebija iespējams! Viņš pazina šo seju, jā, *tagad* viņš to pazina.

Taču Klingenstein laiks bija beidzies. Viņš to skaidri juta, viņš juta savu bezspēcību un bezpalīdzību. Un gara acīm viņš pat brīdi ieraudzīja, kā no apvāršņa uz viņu vienaldzīgus un nožēlas pilnus skatienus met svētie. Jā, sacīja šie skatieni, šeit un tagad, Henning fon Klingenstein, tieši šeit un tieši pašlaik pienācis tavs liktenis, un no tā mēs tevi nevaram pasargāt.

Spēcīga roka sagrauba Klingensteinu aiz zoda un atlauza vaļā muti. Vēl viena stipra sāpju brāzma izšāvās cauri ordeņa amatvīra ķermenim, kad svešais iebāza viņam mutē priekšmetu, ko nupat bija turējis acu priekšā.

“Tieši tā tas notiks,” sacīja vīrietis. “Pat lūgt žēlastību tev nav atvēlēts. Uz tikšanos ellē.”

Viņš plāja bruņnieka galvu pret galdu, abām rokām pacēla zobenu un cirta.

Hennings fon Klingenstein juta, kā zobens nobrākš pret kaklu. Viņš pat juta, kā spēcīgais cirtiens iziet cauri skriemeļiem. Tas bija sāpīgi, neizturami sāpīgi, taču šīs sāpes bija nieks, salīdzinot ar to, kas viņu vēl gaidīja.